

Treball ordinari i com s'ha de santificar (I): venedor de formatges

En Giorgio, italià, treballa al sector dels lactis. Està casat i té cinc fills. Per a ell, el formatge és “una mica” com la prova de l'existència de Déu.

30/09/2020

En Giorgio ha treballat a la indústria alimentària durant molts anys. Està

casat amb la Montse, a qui va conèixer quan intentava escalar el mur de la seva escola. Ara tenen cinc fills: la Lucia, la Chiara, en Giacomo, la Maria i en Francesco. A finals dels anys vuitanta va obtenir el títol de pèrit agrícola i va començar a treballar amb el seu oncle, que tenia una empresa lletera: “Allà va començar la meva experiència al sector comercial”.

“Després d’un temps —continua— vaig decidir seguir pel meu compte, perquè oncle i nebot teníem punts de vista professionals diferents i tenia por que això influís en la nostra relació personal. Havia rebut diverses ofertes de treball al sector lacti, però per no haver de competir amb el meu oncle, me’n vaig anar al sector dels embotits, i només després de deu anys vaig tornar al sector del formatge.”

Obrir-se camí

“Una empresa nascuda de la fusió de diverses empreses més petites es va posar en contacte amb mi per oferir-me una feina com a director comercial, i la vaig acceptar.” El volum de negoci i el prestigi de l’empresa van créixer.

Tanmateix, un dels accionistes majoritaris va decidir prescindir d’en Giorgio: “Òbviament, tenia els seus motius —recorda en Giorgio—, però jo no hi estava d’acord, així que hi vaig renunciar abans que em fessin fora. Llavors ja tenia cinc fills i la situació era difícil, però, tot i així, confiava en la decisió professional que havia pres. A més, era una decisió que havia parlat amb el Senyor”. Uns mesos més tard, l’empresa a la qual en Giorgio havia renunciat es va dividir en dues.

Després de la seva dimissió, en Giorgio va començar a seguir les vendes de diverses empreses petites,

fins que una li va oferir treballar exclusivament per a ella. En aquell moment, va pensar que seria millor reduir el seu nivell d'ingressos per millorar la qualitat de vida:

“Treballar només per a una empresa m’ha permès poder passar més temps amb la meva família —explica en Giorgio—, tot i que continua sent una feina sense horaris i amb moltes reunions fora de l’oficina”.

Avui, tant l’oncle d’en Giorgio com les dues empreses que es van crear fruit de l’escissió són els seus clients: “He après que en aquest tipus de feina no s’ha de sortir mai amb un cop de porta. Primer, perquè mai no saps si tens raó o no, i, segon, perquè no vols perdre bones oportunitats de feina que es poden presentar en el futur”.

Sense amor pel proïsme no es ven ni una agulla

L’habilitat per vendre el producte i la passió per allò que es ven han d’anar

junes: “Part de la meua feina consisteix a ocupar-me del màrqueting, però no el puc separar de la passió —explica en Giorgio—, tant per la gent a la qual vull vendre com pel producte que venc. Fa poc vaig veure una pel·lícula de Tom Cruise, *Jerry Maguire*, en què un personatge diu: *Sense amor pel proïsme no es ven ni una agulla*. És així, i això és el que intento transmetre als agents comercials que he de formar”.

Part de la feina d’en Giorgio consisteix a formar agents de vendes, que són els encarregats de presentar els productes a les empreses: “Com que sovint he d’estar diverses hores amb la mateixa persona, de seguida passem a un tracte més personal i és fàcil que acabem parlant de Déu”.

“Una vegada vaig deixar el cotxe de l’empresa aparcant davant de l’església a la qual anava, però em

vaig oblidar de posar el fre de mà. El cotxe va lliscar i va rebre un petit cop. El meu cap es va enfadar al principi, però quan li vaig dir que havia estacionat allà per anar a missa un dia entre setmana, em va perdonar de seguida”, explica en Giorgio amb un somriure.

El talent és un do, però l'èxit arriba només quan es treballa diàriament. La feina no es fa sola per un mer desig de realització personal. Com deia sant Josepmaria: “El treball neix de l'amor, manifesta l'amor, s'ordena devers l'amor”.

Quan Mons. Fernando Ocáriz va fer un viatge pastoral al nord d'Itàlia, en Giorgio i la seva família el van poder saludar i, per descomptat, li van regalar uns formatges: “Abans de donar-los-hi vaig dir a monsenyor Fernando que els formatges podien fer pudor, i el Prelat em va mirar i em va dir: ‘Això és que són bons!’”.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/traball-
ordinari-i-com-santificar-lo-formatge/](https://opusdei.org/ca-es/article/traball-ordinari-i-com-santificar-lo-formatge/)
(18/03/2026)